

Z njej přińdže zbože do domu
A tež do wutroby,
Z njej mysl měrnu, zradownu
Maš swoje žiwe dny.

Njej' kral a kejžor khudžinka
Tež w drasće purpurskej,
Hdyž trón a króna złoćana
Dosć jemu hišće njej'?

Njej' khudy muž na wjeselu,
Kiž ma, štož potrjebje,*
A nosy so ze zawisću
A spochi hramuje?

Haj, njepřećel swój najhórši**
Wón je a žiwy skhnje,
Wón nima pokoj na swěći,
Nic měr nic wjesele.

Duž spokojnosć budź bohatstwo,
Mój zloty dar a šac;
Chcu česćić ju za žórleško,
Kiž njese wšědnje wjac'.

(W januaru 1857.)

* 1. recens.: A měł tež všeho dosć,
Kiž nosy so ze zawisću
A žiwi nahrabnosć?

** 1. recens.: Haj, njenasytny najhórši
Swój njepřećel tu je.

